

Neubauer Ignác Húga, Hermina



Hermina húgom van a képen, amely 1985-ben készült, Budapesten, amikor találkoztunk egymással. A húgom 1950-ben ment férjhez, egy kárpátaljai születésű, Erneszt Spiegel nevű férfihoz. A sógorom a háború idején koncentrációs táborban volt, majd visszatért Kárpátaljára, és Ungváron telepedett le. A rokonai odavesztek. Igazi zsidó esküvőt csináltunk, de persze mindent titokban kellett tartani. A hüpét otthon állítottuk föl, a szobában. A szovjethatalom a háború után bezáratta az ungvári zsinagógák nagy részét, de akkoriban egy még működött. Anyám kérte föl a rabbit, hogy vezesse le az esküvői szertartást. Néhány megmaradt barátunkat és közeli

ismerősünket hívtuk meg a szertartásra és az ünnepi vacsorára, amit anyám készített. A házasságkötés után a húgom és a férje a szobában lakott, én meg a konyhában állítottam föl az ágyamat. Anyám férje időközben apránként hozzátoldott a házunkhoz egy szobácskát, oda költöztem át. A húgom első lánya, Judit 1951-ben, a második, Erika, 1958-ban született meg. A nővérem és a férje oroszul beszélt otthon. A lányok magyarul és oroszul beszéltek otthon, az iskolában és az utcán. Amikor az 1970-es években megkezdődött a zsidók kivándorlása Izraelbe, úgy éreztem, hogy isteni ajándékban részesültem, amely megszabadít a gyűlöletes dolgoktól. A családtagjaim úgy döntöttek, kivándorolnak. Elsőként az anyám és a mostohaapám hagyta el az országot. 1972-ben, a húgom, Hermina is kivándorolt a családjával Izraelbe. Kirjat-Onóban telepedtek le. Én is mentem volna, de a feleségem kategorikusan nemet mondott, és ebben a nővérei is támogatták. Úgyhogy végül maradtunk a Szovjetunióban. Nem volt sok választási lehetőségem: kivándorlás vagy család. A családot választottam. A húgommal találkoztam még egyszer, még a peresztrojka kezdete előtt, 1983-ban. Akkoriban nem is álmodhattam arról, hogy valamikor fölkereshetem Izraelben, és ő sem kapott volna vízumot a Szovjetunióba. Budapesten találkoztunk. Akkoriban a kárpátaljai lakosok könnyebben juthattak el Magyarországra, mint a Szovjetunió más vidékein élők. Két hetet töltöttünk Budapesten, nem fogytunk ki a mesélnivalóból. Meglepett, hogy Herminából mekkora izraeli hazafi lett. Meg is kérdeztem tőle, hogyan lehet ilyen gyorsan megszeretni egy országot. A húgom azt felelte, hogy így kell ennek történnie minden Izraelbe áttelepülő zsidóval. Ezután már rendszeresen leveleztünk. Korábban is írtunk néha egymásnak, de ezután rendszeressé váltak a levélváltásaink. Sajnos, többször már nem volt alkalmam találkozni a húgommal. 1986-ban meghalt.